

הפר, שגם הוא נחשב מעשה של כפרה, וביחד הן שלש כפרות של הכהנים כנגד שלשת הכפרות של הישראלים:

חד כפרה כנגד שיעור הנעשה בפנים, והיא תולה לכהנים על טומאת מקדש וקדשיו שהיתה להם ידיעה בתחילה אך לא בסוף, עד שיוודע להם ויביאו קרבן יחיד.

חד כפרה כנגד שיעור הנעשה בחוץ, שמכפרת על אותם שהיתה להם ידיעה בסוף אך לא בתחילה.

חד כפרה כנגד כפרת שאר עבירות בשעיר המשתלח.

אלא, לרבי יהודה תקשי: תרי וידוין ומתן דם הפר למה לי? והרי בחד וידוי ודמו של פר סניא! שהרי לרבי יהודה מתכפרים הכהנים על שאר עבירות בשעיר המשתלח כמו ישראל!?

ומשנינן: שני וידוין אלו יש בהם צורך, אחד לו, לכפרת הכהן הגדול בלבד, ואחד לביתו.

כדתנא דבי רבי ישמעאל: כך היא מידת הדין נוהגת — מוטב יבוא זכאי ויכפר על חיב, ואל יבוא חייב ויכפר על החייב! ולכן, תחילה מתכפר הכהן הגדול בוידויו הראשון, ולאחר מכן מתודה עליו ועל אחיו

ומשנינן: תנא, הכי קא קשיא ליה: מאי שנא בשעיר הפנימי דעם, דלא מכפר על הכהנים משום דלא קא חסרי ביה הכהנים ממונא, שלא נקנה השעיר הפנימי מכספם של הכהנים [עיי' תוס'!], דכתיב "אשר לעם". אם כן, בפרו דאחרן נמי לא קא חסרי ביה ממונא, שהרי למדנו ממיעוטא ד"אשר לו" שחייב להביאו משלו בלבד. ולכן, הוה אמינא שאין הכהנים מתכפרים בו כשם שאינם מתכפרים בשעיר הפנימי שלא בא מכספם. וקאמר התנא, כולן קרויין ביתו. ונכללו בכפרת בני ביתו של אהרן.

ופרכינן: בשלמא לרבי שמעון, דאמר אין הכהנים מתכפרים בשעיר המשתלח אלא בפרו של כהן גדול, היינו דבעינן לשלש כפרות שיעשו בפר זה, דומיא דשלש הכפרות שנאמרו בישראל, והם: א. טומאת מקדש וקדשיו שלא היתה ידיעה בסוף, שהשעיר הפנימי תולה לו עד שיוודע לו ויביא קרבן יחיד. ב. טומאת מקדש וקדשיו שלא היתה ידיעה בתחילה, שלעולם לא יתכפר לו בקרבן יחיד והשעיר החיצון מכפר עליו. ג. שאר עבירות, המתכפרות בשעיר המשתלח.

ולכן, לדברי רבי שמעון מובן היינו דכתיב בפרו של כהן גדול תרי וידוין שמתודה הכהן הגדול לפני שחיטה, ובנוסף, מתן דם

הדרן עלך שבועות שנים